

[Dohrmann]

ketinet i dag. Vi havde langt, langt hellere set, at denne regering havde taget virkelig fat på problemet og havde anvendt langt flere midler til det, der er det egentlige, nemlig kystsikring. Det ligger sådan, at en stor del af det beløb, der i dag bliver udbetalt i arbejdsledighedsunderstøttelse, kan man få en masse fornuftigt arbejde ud af ved at sætte noget i gang.

I det sidste afsnit på side 6 skriver ministeren, at statsgodtgørelsen, hvad angår boligområdet, bør begrænses til helårsboliger. Jeg mener, at det er forkert. Hvorfor skal de, der har et sommerhus, ikke have erstatning, hvis de virkelig bliver ramt? I mange, mange tilfælde er det folk, der holder deres ferie i Danmark og dermed sparer staten for en masse udenlandsk valuta.

Der står i samme afsnit, at ministeren mener, at de virksomheder, der har en god likviditet, ikke skal hjælpes, uanset hvad der sker. Dog mener ministeren, at hvis det kommer så vidt, at virksomhedens eksistens bliver truet, kan godtgørelse komme på tale. Det er en helt forkert opfattelse. Vi ved, at inden man fik det fremskudte dige ved Tønder, var der mange virksomheder, der afholdt sig fra at investere i det område, simpelt hen fordi de ikke turde. Det er selvfølgelig en slags, skal vi sige, snobberi nedad, hvor ministeren bruger nogle udtryk, som han mener er populære.

Jeg mener – det fremgår i øvrigt af de forslag, vi har stillet – at kystsikring er en statsopgave, og derfor er det selvfølgelig også sådan, at de steder, hvor der bliver givet tilladelse til etablering af enten det ene eller det andet, har offentlige myndigheder det fulde ansvar, såfremt der sker noget sådant.

Hele fordelingsnøglen vedrørende erstatning er jeg også meget uenig i. Vi ved alle sammen, at de områder, der er truede, og som i givet fald kan komme på tale, i mange tilfælde er mindrebemidlede kommuner og amter. Derfor burde det selvfølgelig være en statsopgave at betale fuldt ud, i stedet for at man ligesom igen forsøger at skubbe noget over på de lokale områder.

Jeg ved godt, at ministeren har den opfattelse, at sådan noget som Det kgl. Teater procentvis bør nyde langt, langt større tilskud end kystsikring, men fordi ministeren har den opfattelse, er det ikke nødvendigvis rigtigt. Jeg mener, at erstatning ved naturka-

tastrofer og lignende er en ren statsopgave. Hvis ministeren med denne redegørelse, hvori han nævner amter og kommuner flere gange, mener at have fået godkendelse af den opfattelse dér, at lokalområderne i særlig grad skal bidrage til såvel kystsikring som erstatninger, hvis der fremover, hvad vi da ikke håber, sker katastrofer, må jeg sige, at jeg i hvert fald ikke giver min tilslutning til denne redegørelse.

Som sagt er det da godt, at vi har haft diskussionen her, men det primære må fortsat være at få sat langt, langt mere gang i kystsikringen, altså det forebyggende, end det hidtil har været tilfældet. Og som sagt er kystsikring, erstatning o.lign. en statsopgave. Det kan aldrig nogen sinde blive de lokale myndigheds opgave at træde til, og det håber jeg ministeren på et eller andet tidspunkt vil få forståelse for.

Sluttelig kan jeg ikke lade være med at komme med den bemærkning, at vi mange, mange gange har diskuteret kystsikring i forbindelse med valgkamp. Nu har vi heldigvis været forskånet for stormfloder under de sidste valgkampe, men jeg må sige, at op mod et valg plejer velvilligheden, også fra ministerens side og ministerens partis side, at være langt, langt større, end når der ikke er udsigt til valg.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

En række ordførere har meget elskværdigt og, synes jeg, meget korrekt fremhævet det arbejde, der er gået forud for denne ikke alt for lange, men forhåbentlig komprimerede og velformulerede redegørelse. Jeg vil gerne slutte mig til disse ordførere med en tak til alle, der har medvirket. Det gælder naturligvis ikke mindst medarbejderne i kystinspektoratet, det gælder medarbejderne i departementet med kontorchef Finn Reidar Jørgensen i spidsen, og det gælder forsikringsbranchens medarbejdere. Til dem alle og flere en tak også fra min side for god rådgivning og for grundig behandling af dette vigtige emne.

Det er blevet bemærket af andre end hr. Dohrmann, at redegørelsen har fået en overvejende positiv modtagelse. Også dette siger jeg tak for. Jeg havde naturligvis håbet det og troet, at det ville gå sådan. Alligevel er jeg meget glad for, at vi har fået debatten, at